

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł:
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłat
Wědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z wjebjes mana
Njech ći khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedźeliske łopjeno. •

W Budyschinje, 17. februara 1924.

Čižkej a nakład Školerow, kniharstwa a kniharstwa pap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadźa lóžbu robotu a placzi na měsac 10 stotych pjenježtow.

Septuagesima.

1. Kor. 6, 19. 20.

„Njewěsće wy, so wasche čžěło je templ hwojateho ducha, kiž we wasch bydli, kotrehož wy macze wot Boha a njejsće hami hwoji? Pchetož wy scže droho kupjeni. Dha čžescže Boha na waschim čžěli a na waschim duchu, kotrajž stej Božej.“

Čłowjek by hebi myklič, so njeje trjeba, kchesczanow wot-
džeržowacž wot hrubych hrěchow njepózcžiwosće a jich napomi-
nacž, so njebychu hwojeho čžěla njewužitnje trjebali k njeczist-
scži. Kscheczenjo, kiž hu so w dobrowólnej poslušnosći Khr-
stufej a jeho sjednocženstwu pschisamnyli a w hwojatej kcheczenizy
hwojateho ducha dostałi, dhrbjeli wědžecž, sčto je jim pschisamny
a saležne. Tola japoschtol wě, čžto čžini. Wěra do Khrstufaj
njewotrěnje na jene dobo wschitke spytowanje wot nutška a
wonka; dhrbi tola tež kchesczan hichčeje wachujo a so modlo we
wobstajnym wojowanju tutym spytowanjam napschecžo stacz.
Tehdy w Korinthu widžachu a klyschachu kchesczenjo, wobdacž
wot póhanow, sjawne póhanske gramocžiwosće njeczistosće: tak wul-
ła bě to móž sawjedženja! Dženka hu so póhanske gramocžiwosće
w kchesczanstwoje rosschěriše. „Sjawne hu skutki teho čžěla“,
pische japoschtol. To dhrbimy tež wo naschim čžachu prajicž, so
hu tamne wohidnosće sjawne, so so stawaju w sjawnej njehań-
biečiwosći. Pschecžiwjo jich sawodneje možy, kotrajž woschěje na-
schu mlodosć k hrěchej njepózcžiwosće nawabja, napomina ja-
poschtol, napominamy s nim: Sdalujće so njepózcžiwosće! To
dhrbicje, pschetož njepózcžiwosć tcepta Božej porjad s nohomaj a

njeke tehodla do žalóžneje sahuby; to móžecže, pschetož hwojaty
duch, kiž je we nasch, je móžnišči dhržli čžěło.

Pózcžiwosć je hwojaty porjad Božej. „Wy scže droho ku-
pjeni“, pische japoschtol. „Dha čžescže Boha na waschim čžěle
a na waschim duchu, kotrajž stej Božej“. Na stworjenje a wumo-
ženje satožuje japoschtol tutón hwojaty porjad Božej. Čžěło a duch
stej Božej, wón je jej stworil, wón je jeju knjes a wobšedžeť, my
hmy jenož jeho sastožnizy a jemu sa to samokwicži. „Wy scže
droho kupjeni“. Čžěło a duch je knjes, na kschizy hwojaty drohu
krej pschelawčhi, woidobnył poschěžu a wotrěčkowostwu hrěcha,
čžěło a duch dhrbitej junu tež džěl mēčž na wěčnej kražnosći. Tak
stej čžěło a duch nascheho knjesa droho kupjere wobšedženstwo,
na kotrymž so nihdy pschehrešchicž njchmēmny. Tak dhrbi tež na-
sche čžěło wosnamjenicž podobnosć Božej, ke kotrejž bu čłowjek
stworjeny, do kotrejž ma psches wumoženje sako pschekražnjeny
bjež. — „Wy njejsće hami hwoji“, wucži Bože pschmo. „Dha
čžescže Boha na waschim čžěle a na waschim duchu“; „to je
Boža wola, wasche wukhwjećenje“, tak sapska nam do wutrobny
hwojaty Božej porjad pózcžiwosće. To klyschče wschitzy wy, kiž
so njehańbujecže prajicž, so hu čžělnje požadosće wot stworjenja
čłowjekej pschinarodžene, tak hme jim k woli bjež. To klyschče
wy, kiž hebi swěricže prajicž: Sčtož se hwojim čžětom čžinju, je
moja wěž, sa to nikomu samokwitny njejschym. To klyschče wschitzy
wy, kiž to sa wěrnosć wudawacže: Wo hrěchu w tym nastupanju
s žyła žana rēčž bjež njemōže, jenož wo wulkej njemudročži, a to
tež sako jenož pola tych, kiž w njerosomnej njehornosći schodža
hebi hami, hwojatej strowosći, hwojemu lēpschemu a hwojatej
čžescži. Dw, hžže je kchesczanstwo nascheho čžacha w tak wjele
stawach pschisčlo, so so njehadža wjazy wot Božeho hwoja po-

wuczić a kłostacć dacć! A tak su sašlepjeni pschecziwo sjawnym
 śwědczenjam swjateho Boha, psches kotrež wobfruczi swój po-
 rjad žalostnje domachpytajo jeho pschestupjenja. — Lědom jedyn
 hrěch přěduje tak móžnje tu wěrnoscć: „Njemoleže so, Bóh so
 njeda sa směch měcć“, kaž hrěch njeczištosć a njepózcziwoćze.
 Běda jenotliwemu, běda ludej, kiž so směje tutemu Božemu po-
 rjadej pózcziwoćze! Roswólnosć je džiwí woheń, a nj podu-
 řesch-li tutón woheń w strowej myšl'i swjateho ducha, spóžera wón
 niž jenož dusche měr a czělnu strowoscć jenotliwych, ale sahubi
 a sniczi swójby, haj žyłe ludy. — Što wucza naž stawišny?
 Wulke a móžne po dacću na stajnje tražaze kralestwa buchu sni-
 czene, dofelž běšch njepózcziwoćz žro ludoweje mozy snicziła,
 jeho dobre waichnja a pocziški sažědojczila a na město sprawneho,
 řhutneho džěla stajika poczělnoscć a wužiwanstwo. Tak su kra-
 lestwa ranšeho kraja kónz wsale, tak je Rom padnył. W na-
 řchim czaku so podobne pschihotuje. „Štož na swoje czělo řhje,
 tón budž: wot czěla řkaženje žnjecć“. Serbski ludo, my řmy
 mały lud. Š bo'oscju widžimy, tak našch narod dale bóle wote-
 bjera. Chzeřch řam ř njerodnym, njecziřtym a njepózcziwym
 žiwjenjom ř sniczenju našeho luda pomhacć? A byrnejž by
 našch lud řiřchze lěřtostki dolho psches Božu hnadu trař, řšto
 pomha to tebi w twojej nj pózcziwoćzi řa twoje žiwjenje a wěc-
 nosć? Bože piřmo řěči wo lóřchtach czěla, kiž napřchecziwo
 duschi wojuja. Ow, žalostnje, hdyž pschezo bóle dobywaju! Tam
 duřha so dale bóle řwojeho Boha a Šbóžnika řdaluje, tam
 njeje žana modlitwa wjazy. Žyłe duchowne žiwjenje je sažědoj-
 czene a we wotrocztowstwe czěla. — Šhod'a řdaluježe so nje-
 pózcziwoćze a pomhaj kóždy, so by jejna móž řkamana byla.
 W ř starřchi, ředžbuježe na ř bje řamych, na pózcziwoćz řymow
 a džowkow! W ř mlodži mužojo: řdaluježe so njepózcziwoćze,
 wřchěch duřhukařaznych czělnych lóřchtow. Wójuježe řhroble, hdyž
 řpytowanje wot nutřka a wonka so wam bliži! W ř mlode holžy:
 Bjeřcže na ředžbu řwoju czeřcć, dž řcže so cziřte a pózcziwe
 w myřlach, řlowach a řtutkach a cze'cže Baha ř cziřtym, czeřtnym
 žiwjenjom! W ř wřchitzy řcže droho řupjene wobředž'ństwo wa-
 řheho řbóžnika!

řdaluježe so njepózcziwoćze! To móžecže, pschetož
 řwjaty Duch, kiž je we wař, je móžniřchi, dyl'i czělo. „Nje-
 wěcže wy, so wařche czělo je templ řwjateho Ducha, kiž we wař
 byd'i, kotrehož wy macže wot Boha a nj řcže řami řwoji?“
 Wěřo řu tute řlowa najpriedy řěčane, so bychu nam řa'řtne řa-
 molwjenje a řhřnu czeřu hrěchow njepózcziwoćze na řwědomjo
 řkadle: řštož je cziřni, so pschehřěřchi na templu Boha řwojat ho
 Ducha, tón řazpěwa řrej, řkruz je Šbóžnik teř řa njeho a jeho
 řhude hrěřchne czělo řchelař. Ale tele řlowa pořaza nam teř
 praweho pomocnika, kiž chze a móže nam w ředženju pschecziwo
 řadosczam wot nutřka a řpytowanjam wot wonka ř debyežu pom-
 hacć, swjateho Ducha. řsam se řwojeje mozu to niřtó nj-
 dořonja. Bjes řwjateho Ducha njeje móžno w tutym řwěcže póz-
 czivy wostacć. Wón je we wař wřchitřich, pschetož wy ř cze
 řchczeni; ř tym řu wón ř wobřdlerjom wařchich wutrobow, wot
 Boha jeho macže jako najlěpřchi dar, tuž wotewřcže jemu wu-
 trobu, prošchze wo njeho pschezo řwěrnisho a nutrnisho, naj-
 bóle, hdyž wař řpytowanje nadběhuje: „řtwor we mni, Božo,
 cziřtu wutrobu a daj mi noweho wěřteho ducha. řřacziřni me
 wot řwojeho woblicza, a njew'mi řwojeho řwjateho ducha wote
 mni.“ A wón dořonja řwój hnadny řutř nad wami. Wón řa-
 řituje řpytowanu duřhu, nuczi řkabu wutrobu, pschewóžnej řra-
 chocz'i wuczeřnyč a se řwjatym řnėwom řawjedženju wobaracć:
 „řak moh' ja tajku wulku řkóscć cziřnicć, a pschecziwo Bohu řhrě-
 řchicć?“ Wón wjedže nař pod řnjewow řchiz pořasujo na teho,
 kiž czeřpje'che njewurj'ństwe našeho hrěcha dla. Mohla wu-

troba tam hrěřchym řadosczam so wotewřicć? Ow, budž jenož
 dobreje nadžije: řštož ma tuteho pomocnika pschi řebi, nje-
 řreba wjazy prajicć: řa njemóžu pschewinyč, pschey'na je
 czělna požado'cz! řřakowano Bohu, w jeho mozy je řižom ně-
 řotry pschewinyř! Duch Boži, kiž je w nař, je móžniřchi dyl'i
 czělo! — Tuž řdaluježe so njepózcziwoćze. řele napominanje
 řchimaj wam do řwědomja, řmuj wutroby, wdyž je ř potucže
 a řnjesej. Ow, bohate řohnowanje pózcziweho žiwjenja! Ow,
 řbóžne řlubjenje: „řbóžni řu czi, kiž cziřteje wutroby řu, pschetož
 woni budža Boha widžecć.“ řamjeń. ř. w ř.

řpěwacć!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 řajmy Bohu našchu wutrobu,
 řohatu Bóh cziřni našchu řhudobu.
 řohatřtvo řrařne našche je Bóh,
 řskónzo, wěczne, jařne, řežiwi wřcho!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 Woczi ř njeřu posbėhajmy tu,
 ř řkónzu njeřestemu řhřřnu wutrobu,
 řot tam wřcha pomoc ř nam pschitřadža;
 ř nuř nař b'dže wumóž řnjew žiwjenja!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 Bóh, móž našcha, wěczne řnjewřřtvo ma,
 řichomóžnoř' ruřa pomha ř njewřoža,
 řóz řrařna Boža je řrařna řřym —
 řřlna řkala řboža Bóh wěřjazym!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 řkowo Bože wřchomóžne je,
 řlementy wřchitře jom' řu pořku'chne!
 řřched mozu Božej řzi řemja wřcha,
 řze'cz tom' řtworicć lej wřcho dawacć ma.

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 Božo wěczny, lubocć řama řy!
 řebje řhwala wřchitzy twoji wěřjazy;
 řřcho ř tebi řlada, řštož řiwe je;
 řnada twója dawa wřchom' žiwjenje!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 řjebojmy so, hdyž řnjewřcć b'iři řa,
 Ale wřchomóžnoř' Boha bojmy so!
 Bóh na'cha pomoc we wřchěch wěřach je!
 řeř se řnjewřcže wumóž nař řamóže!

řwař, o moja duřcha, twař na Boha!
 Wěra jemu řkuschy, pomoc řa wřchěch ma.
 řenicžteho mařch ty řwěrneho
 řumóžnika, duřcha, jemu dower řo!
 řdyž ře řónzej dónđze řachodnosć wřcha —
 řuřcha řřemu wuńđže, kiž Boha ma. ř. W.

Wjes Boha na kwěće.

Episkopa Kristina R o y o v a.

(Pofracžowanje.)

Na dobo sacžu něšto czopleho na swojim mješwoczju! Eslyshi džiwny, žaloscžazy wuf a spósnaje, so to Bundasch wuje. Eslyshi tež hi'chže něšto druhe a prózuje so, so by wócžy wocžinił.

„Dže bym to?“

„Prěki psches njeho steji nad nim Bundasch, pódla njeho w czernjach leži wozka a žuje měrnje žwaczł. Na njebju hasheju hwědy; apocžina břitacž! A horach na skale k'ecži Jožko a placže.

Martinko so dopomni, sčto je to wčera bylo.

„Esym padnył, so bi pomylili, „a bych-li so pschi tym sara-ly, by to bylo tak kaž i Anjesom Jesužom. Tež Wón pytasche a namaka a p'chi tym wumrě! Wón dyrbesche wumrěč sa swoje wozki! A kaž ja nětkole wotuczam, tak je Wón wotuczil na tšecži džen; wot tehdy móže Wón nětko swoje wozki horjebrazč a je wumóžecž je jatamaštwu kaž ja tutu wozku.“

Njebly-li Jožko horjekach plakał, by Martinko sažo wufnył; tajka mucžno'cž bě na njeho pschischla! Ale tak so hraba a donjebly i wulkej bėdu wozu po skalach horje.

Jožko jemu powjeda'che, kať njeje mohł spacž, kať staj jcho i Bundaschom pytałoj a namakaloj. Njemóžeschtaj so wobaj smėrowacž! — —

IX.

Wědma dowlecže so Martinko do wšy. Njebě tola wot wčera pokodnja nicžo jědl, potom bě tak psches měru jara wokoło hanjał, so pschepocžil, dele padnył a tam ležal hacž do ranja! A roža bě tam jeho macžala.

A tola! Sa zlyh kwět njeby dał tu rado'cž, so móžesche mlynkovej wozku žiwu a strowu sažo dacž. Kať budže so to wona wjebe'icž!

„Ale niž, so by so džařowala, ně, nařwarila je jeho hi'chže ras! A tež te druhe žony mōrcžachu, so tak posdže po stōt pschindže, jemu hrožo, so so tajke njeby hi'chže ras sta'ō. To wsa so bi wobhužł tak i wutrobje, kaž hi'chže nicžo we swojim žiwjenju.“

Čž žli bě jemu pucž h'ōr, sto k'ócž cžžšchi pucž do h'ōr. Tam p'chewostaji paženje stotu Jožkej a Bundaschey; kam so lehny na skalu. Dto, so by mlynkowa to nětkole wohladała jeho srudne woblicžo, by so ka'a, so bě jemu wumjetowala nana a macž a so bě njes druhim pschipomnila: „Ani sem njebluscha a nam tu jenož chodu nacžini!“

Podarmo spytowasche Jožko w'chelafore, njemóžesche pať Martinka i ničim rošw'ebelicž. Esamo spėwacž nochzysche; a hdyž Jožko cžitasche, posłuchasche drje, tola so njerosmo'wjesche wo tym, sčtož bu cžitane, kaž prjedy. Tak bě to drubi, haj tež hi'chže tšecži džen.

Njedželu dowoli Jožkej, i nim so bu na pastwu hnacž. Jako chzyschtaj cžitacž, wocžini so kniha sama tam, hdyž steji, so bu židža chzy i Anjesa Jesuža kamjenjowacž sa to, so bě cžłowjeka na sabacže wustrowil. Tu sdychny Martinko hluboko: „Tebje so samo moricž chzyli, dokelž so cžłowjeka wot kmjercže wumoh! M'e so jenož nařwarili, jako wozku 'ažo p'chinj'bech, a ja to njemóžu pschenje'cž! Tola ja wodařam mlynkovej tak kaž by ty wodařal!“

Martinko sapocža i hlořom placž. Jako bě so wupla-kał, bě sažo tōn stary. Na stōt hi'chže b'wėrnisch' kedžbowasche a

pschecžimo Jožkej bē sama dobrota. Pschecželnitwje strowje'che ludži a so na nich posmėwac'che, kaž prjedy. Jenož jene bēšche hinat! Martinko njemóžesche wjazy na žadny sčtom salěcž, samo na skalu džešche to cžžko! A hdyž stōt do h'ōr cžerje'che, wotpocžowasche trójzy. Storo nicžo njejedžische, jenož wodu picž chzysche p'chezo. A njes wocži bē tajki, jako njeby ženje b'ōn-žo na nj'ho kwěcžilo a wócžy so jemu bljšchcžeschtej kaž hwěšdže.

Tuto lēto dyrbeschtaj prjedy i pastwow. Jožko so wjebe-lesche: „Nhodžimoj to sažo hromadže do sčue; knjes wucžet naju na jemu kawku řadži, wšchať móžesch ty hižo wšchelafore wufnyč!“

Jako bēchu i poslednjemu rasej w lēku, pschewostaji Mar- tinko Jožkej, stadlo do hromady honicž; sam stejesche na skale, na kotrejž bē někotru hodžinku ředžal a řebi rošmyblowal: Je to w'chitko pschezo tajke by'o? — A hdyž niž, sčto je to sčžinił? — Dže bydli Wōh? — Dže bjerje to cžłowjekow, hdyž wumru?

Dženka so to wjazy nj'prajche'che, wjedžesche to wšchitko, tež, so to něhdy jedny cžadž bē, w kotrymž tu to nicžo na semi njebē, haj semja sama tu njebē; jenož Wōh samlutki tu bē; a so tutōn Wōh wšchitko, sčtož widžimy, njebješa a semju sa sčšecž dnjom stwori. W njebješach Wōn bydli, a semju da cž'owjekam; tak ili a njeposłuchni bēchu tucži, so wot Njeho wotpadžechu; a Wōh je jich tak lubowal, so je swojeho jenicžteho Esyna dał, so bychu wšchitzy, kiž do njeho wěrja, řhubjeni njebly ale to wēcžne žiwje- nje mēli. A tutōn jeho luby Esyn p'chindže do kwěta, so by pytał, sčtož bē řhubjene, wumrě na k'chžu sa swoje wozki a wufupi je tak i hele. Na to je žiwny i rowa stanył a so wrocžil i swojemu Wōtzej. Tam da město twaricž, kotremuž njeje tu na semi žane rune. A hdyž to budže sa kōždeho bydlenje hotowe, hdyž budža wšchē wozki i mjenom sapikane do knihow žiwjenja, p'chindže Wōn sažo a w'omje je i řebi, so bychu tam, hdyž ž Wōn je, tež wone byle a jemu řluži'e wēcžnje.

Martinko wjedžesche tež, so je to wěrno, sčtož i řhėr- luschom spėwasch:

„Chzecže-li pschincž i Njemu,
Eslužče tu wěrnie Jemu.“

Sčtož chze Jesužej w njebju řlužicž, dyrbi i tym tu na semi hižo 'apocžcž.

Martinko so Bohu džařowasche, so bē jemu dał to w'chitko dopósnacž, a so to njetrjeba w řchescži anřkich krajach žadny cžłow- jek byč bjes Boha na kwěće, so móže to w'chitko wo nim řho- nicž. Sčtož jeno Boha prořy, temu p'ches cžłowjekow abo řiřmo pokaže, sčto chze, a dowjedže jeho na prawy pucž.

Potom so rošladowasche po horach, po tym rjanym kwěće. W dale ležesche mħla, jako by so knježšla njewjesta sawalita do řwařneho sawedžecžka. Po horach kwěcžesche b'ōnzo a řošchesche Martinka na wobej licžy. Widže'che jeho dženka i poslednjemu rasej w horach, a hacž do nalěcža je to dolha noha. Žotte, cžer- wjene, cžorne a řote ličže padasche i semi a psches hory cžehnje- sche to sažo tamna srudna hudžba, jako bychu to nekajšeho wul- teho kn'esa posłowali. Bē, kaž by kōžde ličžicžko wokalē: „Mar- tinko! Dobru nōž! Nihdy so tu wjazy njewidžimoj!“

A Martinkej bu to pschi tajkim dželenju na dobo tak džiwno kaž hi'chže ženje. Wupřestřē ruzy, jako by chzył wobjimacž lubowany rjany kwět; řylsy ronjachu so jemu i wócžtom.

„W Božim mjenje tu budžeje!“

Na to salē'y dele i stadlej; jako jo i lēša cžer'cšchtaj, wobro- cžowasche so, do hōž bē próšdnina w lēku i widženju.

(Pofracžowanje.)

Zvrfej a stat.

Nalětny pokutny džen šo bliži. S nowymi, tež tu naspomnjenymi, wufasami tuczajneho ministra kulta je tež wo nim rozbudžene. Tež ewangelszy schulerjo a wuczerjo njetrjebaju na tuchym šwjatym dnju do schule, hdyž šo na Božich službach wobdžela. Staršchi schulskich džeczi maja žadanja ša to w prawym czašu do šwjateho dnja wuczerjej šapodacž. Tole je — kaž šašo dowolena schulska modlitwa a šašo dowolene spēwanje khoralow to schuli — jena škladno'cž, a to wažna, wjazny, šo móža to nětk tež ewagelszy štaršchi, wuczerjo a schulerjo pokafacž, kaš steja we wězy nabožiny a wěry a zyrkwoje. Šsměmy drje šo nadžijecž, šo je nětk psches to šašo njeluby njeporjad Božich službow, kotryž powšchitkowne jenajše šwjeczenje tuteho pokutneho dnja kaže'che, wotštronjenn, taš šo budže móžno, Bože služby powšchitkowne w porjadnym czašu wotměwacž. Pokutny dž ň njemóžesch ženje šaše došcž a husto došcž šwjecžicž a my š naschim ludom nětkle wofebje niz! —

Martha, kotraž bě Marja.

Drje wona Martha njerěkašche, ale Lejna W—z. a bē'che džowla jenho bura. Tež hdyž bē'che šo š polburom Šhrystom L—ent woženila, ju wo wšy pschezo hišcže š jeje holcžazym mjencem Lejnu W—z mjenowachu. Něšcto špodžitwne drje to — ale wopravdže wofebito'cž bē, šo jeje muž nětko powšchitkowne Šhrystl W— rěkašche, jako by psches žentwu mjeno šwojeje žony pschijaš.

Lejna džen knježstwo w dworje wjedžesche — drje dobre, wubjerne knježstwo, pod kotrymž šo wšchitko radžesche, ale wona jo wjedž'sche. Šižo jara šaše rano bē'chtej jeje nošy š loža a jeje ruzny šo hibajštej a dželajštej bješ pschestacža wot šažneho ranja hacž wjecžor pošdže. Šoždy džen w njepšchestawazym džele a njeměrje šo miny. Wšchudžom dyrbjesche wona bjež a wšchudžom móžesche wona dla jeje spēšchnošcže bjež, paš w dworje paš na polu.

Pschi tym bē'che Lejna W—z jara pobožna a pilna kemschithadžerka. Domjaza nutnošcž drje bē'che jara krotka, ale žane ranje njebu škomdžena. A šoždu njedželu pschi pošlednej šchtucžy do předomanja šastupi do Božeho domu a runje taš porjadnje jón wopušcžci, hdyž šo šchtucžka po předomanju šaspěwa. Šapocžatš a šonž Božej služby wona škomdžesche a pošohnowanje, hacž Bože pošohnowanje pilna kemschithadžerka ženje šobu njedosta. Šeje Marcžina myšl mějesche cžaš ša Boha, ale jenož poštajeny krotki cžaš.

Šdy by šaraš abo někajki drugi šlužobnik Boži do domu pschischol, dha by jich š wješelom powitala a jim š najšpšchim poškušita. Ale š nješ něšcto šhutneho porčecžcž, š temu njebychu pschischli, dokelž by hošpoša š pschichotowanjom a nušowanjom, š šhwatnimym tam- a šemběhanjom š měrej a pošluhanju njepšchischka. Š hlowu šchakejo bychu wotešch'i, a šebi myšlili: „Martha, Martha ty šo jena štarajš a šu wulzy prošujesch.“

Šdyž bēšche bohastwo štajnje pschiběrašo, š jennym dobom njejabzy šly cžaš šacžezje. Lejna bēšche wot cžžezje šhorosče šapšchijata. Wudri šekarjo prajachu, šo je drjenje w šhibadłach a špytachu š wšchelakimi škarštwami šwoju wuschitnošcž. Šla šymiza (hěza) drje šhoru wopušcžci, ale tola šo njemóžesche š loža pošběhnyčž — njepšchitkownej nošy bēšchtej kaš wotemrjetej a pilnej ruzny taš njepoškušchnej. Štónčnje ju š loža nješechu a ju na njehki štol pschi wofnje šadžichu. Lejna W—z bēšche na ruškomaj a nohomaj šhroma. W šwojim štole šyda'che w šecže a w šymje w nalěcžu a w našymje, widžesche lišcže rošcž a padacž.

Dwazyczi dołhich lět tajka wosta, ruzny bješ hibanja, šo šama jēcž njemóžesche, ale jeje duch bēšche žitwy a jče woczi šo šwēcžcžcžtej. —

W tuchych dwazyczi lětach je š Marthy Marja šo šcžinika. Šara wje'e cžaša mějesche nětko ša Boha a pilna šo š nim rošrěčowajšche. Wulka a šylna cž'epjerka bē, kotraž bēšche w šahubi ty'chno'cže nawušknyla cžiče š Jesuškowymaj nohomaj šydacž. Najprijedy bēšche šaraš pschischol, šo by cžezšo domapytanu trošchitowal. Šošy paš to wjazny trjeba njebē a w pošlednich lětach bu nawopak: wona bēšche tróšchitowajka a hdyž bē šašojnikša štarosčž pschewulka, a wješelosčž, šichiz nošhčž, pschemala, — wón šebi pošhynjenje a wješelosčž pola tuteje žony pytašche. Wšchitzy, šiz bēchu wo wšy prošni a wobcžezeni wot štarosčžow a šhori na dušch'i, š njej šhwatachu a šydachu š nohomaj tuteje žony. Šohnowanje wot njeje wuškadžesche. Šdyž jeje šlawy wušknychu, bu študnicžka žiweje wody. Nětko wotpočžuje w Šošy a na jče rowowym pomniku šteji: „Šene je nušne. Marja je šebi dobry džel wuškowika.“

S bliska a š daloka.

Š Bru'keje. Wubjerš ša wuškawu w pruskim krajnym šejnje je w januaru šapocžal wuradžowacž wo štatnym šakonju, kotryž wuškawy ewangelskich šrtwajow rjaduje. Wuradžowanja nješbu hišcže daloko pošstupile a, šcto še šakonjom budže, njemóžesch hišcže prajicž. Čhžemy šo nadžecž a, šelkož móžno, ša to šobuškutkowacž.

We Šwürtembergškej jedna tukhwilu šejm wo šakonju, kotryž jako přeni tajki w Němškej doškadnje rjaduje nadawki šhromadneho žiwjenja a bježja štata a zyrkwoje po tym, kaš je to psches něm'ki štat jenot'itwym krajam š dorjadowanju pschewoštajene. Šo, šctož šo tu dawuradži a poštaji, šmēje tuž tež ša druhe kraje, šotrež hišcže taš daloko nješbu še šaradowanjom, wažnošcže.

W Šsaloniki, Šhesalonichu japošchtoła Šawola, kotrež je nam tež š wójny šnate, šu 6. januara š Božej službu pošhwjecžili wofadny dom ewangelskeje wofady. Šary bē šo 26. augusta 1922 došpo'nje wotpalil. Maša cžjódka ewangelskich Šchwizarijom a Němžow je jón š wulkimi woporami šašo natwarila. Šutu malu ewangelsku wofadu šastara ewangelski duchowny Špelmejer š Athenaj; dokelž paš štej Athen a Šaloniki taš daloko rošležanej, šo dyrbišch 18 hodžin jēcž, a dokelž šu š tym wudawki wulke, wotmēwaja šo porjadne Bože služby š wjetšcha jenož na wulkich šwjatych dnjach. Našchim domjazym wofadam, kotrež ničšo wotajkich cžezach njemjedža, móže wopornitwošcž a šwēra tuteje ewangelskeje wofadki š pschikladom a š pošonom bjež!

Něšcto š rozpominanju.

Šrawe šbože w tym wabštej, druhich šbožownych cžinicž.

* *

Šsmilny bjež, bližšcheho nušu šobu šacžucž, móže tež najšyud'chi, kotryž ničšo dacž njemóže, jenož šo jemu bližšcheho hujenštwu š wutrobje dže.

* *

Šny cžlowjekojšo runamy šo pošódnemu došcžičkej; šoždy wot naš je wodowa šrjepka; niz šama šrjepka, kažu wulka tež je, polo pošódne cžini, ale šoždy, tež najmjēšichi, š temu pschinoschuje.

Šištownja.

W. w Š. ša Šeg. — Š. w Š. ša Što.

Šamolwity redaktor: šaraš Wyracž w Šošacžizach.